

מסורת הש"ס

(א) זרסות נא: פסחים קיד.
(ב) שם וזחיס לא, (ג) [יזחא
יח, (ד) [פי' כשזועות
יכ: (ה) [פי' חר"ט].

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

חלק בחלק יאכלו. השם
 אביהל לעבודת, מה
 עובדו, יש עבדו של
 אמור הרגלים אסורו
 של הכל השמורת שרין
 בחילוקה (זהו) [מן] שרין
 אביהל את הנפש כולן
 ליתוקן ממנו. [זהו] אביהל
 את נפשו, אביהל
 כיצא בה, והי מלי
 רגלים, אבל בשאר מות
 נשמה, וזה ממכירו, וזה
 מה מכרו אתו זה לזה
 אני שבחתי אותה בשבת,
 זה המושבר וזה כל
 הקרבנות הכאות בשבת.
פסוק [במצות וכו']
 אחרת בן אביהל כח
 זמן, פירוש מקדים
 ומכריז לישב סמוך אחר
 כן זמן, כן חובא
 דינאו ענין לאקדמה
 רבה בן חת אבי
 זמן ואחר כן סוכה,
 זמן מדין ברה אבי

החליל פרק חמישי סוכה

.13

עין משפט
גר מצוה

ל א מיי פיו מולטס
סוכה הלכה יב סג
עשין מנ טושי"ע איה סימן
תרנח סעף א:
לא ב מיי פכיש מהל'
שנה הלכה ו סג
עשין מנ טושי"ע איה סימן
רעא סעף י:
לב ג מיי פיד מהל'
תמדין הלכה יב:
לז ד מיי שס הלי יב:
לח ה מיי שס הלי יב:

תורה אור השלם

1. חלק בחלק יאכלו
לבד ממקרו על
קאבות: דברים יח ח
2. וכל מנחה אשר
תאפה בתנור וכל נעשה
במרחשת ועל מחבת
לבתן המקריב אתה לו
תותיה: ויקרא ט ט

רבינו חננאל (המשך)

[illegible][illegible]

לִּיקוֹט עֲבוֹדָה דְּחֵתִיב לְעִיל [סז] מוֹבֵא
הַ עֲבוֹדָה וְהַ עֲבוֹדָה נִפְקָא לְכֵן הַמִּקְרִיב
אֶת הַזֶּה לְרֵבּוּי שְׂאֵין כּוֹס עֲבוֹדָה
וְיִמְכֵן עֲבוֹדָתָם וְיִחְלֹקוּ: מִלֵּל לְבַד
עַד כֵּן אֵל קִאֲמֵר בִּיהֶם הֵמָּה אֵלֵּא
שְׂהֵיין גִּזְרֵם קִאֲדוֹשׁ שְׂתִאֲמֵר.
מִימָה אֵל קִאֲמֵר בִּיהֶם דְּהֵיין מִדִּיר
וְיִזֵּל לֵאמֹר מִטַּעַם זֶה לְחֻדְרֵהּ קוֹדֶמֶת
לְחֻבֹת הַיּוֹם דְּמִימָה מִטַּעַם זֶה יִקְדִּים
וְיִזֵּל לְמִכּוֹה וְשִׂמָּה אִינוּ בֵּד לְיִשָּׁב דְּבִי
רַב אֵלֵּא לִפִּי דְּבִרְיוֹ בְּדֵין וְלֵא לִפִּי
טַעֲמֵי בֵּד: טַעֲמֵי בֵּד:

והלכתם טובה ואח"כ וכן. ולא
חיישין לסתם ממני
דקמי הילך מזה הילך חמץ א"נ
חשיב נמי לחם הפנים חובת היום
אף על פי שהם משבת שעברה:
בוצינא

מאי ובית הלל בסעודה בית
על היין ובית הלל אומרים
שמאי אומרים מברך על היום
נא וכבר קידש היום ועדיין
נא ואחר כך מברך על היום
בן תדירה וברכת היום אינה
רב דאמר כבית שמאי ורבה
נא אנא דאמרי אפילו לבית
אלא שהיין גורם לקידושא
בן סוכה ורבה בר בר חנה
כאן לא אמרי בית שמאי
אי לא סוכה מי לא אמרינן
חמץ והא הכא דחמץ עיקר
תויובתא דרב אמר כך רב
נא שאול אומר הילך חמץ
דברי רב דאמר סוכה ואחר
בירה דרב אידי אמר סוכה
ומר שומנו קבוע [וכו'] ושאר
של תל צבור ושערי עבודת
לאתו קיין המזבח: **מרתנא**
יה היו כל המשמרות שוות
פסיק] בינתים משמר שומנו
שנים י"בשאר ימות השנה
יה אומר הנכנס נוטל שבע
בן בדרום בילגה לעולם חולקת
מאי מלפניה ומאי מלאחריה
בן אחרון היינו שבת שבתוך
ראשון מ"ט כיון דהני מקדמי
בן בהדי הדדי: חל יום אחד:
והני

[illegible]

תלמוד לומר: 'חלק כחלק יאכלו כחלק עבודה
כך חלק אכילה ומאי אכילה אילימא קרבנות
מהתם נפקא: ילכוו המקריב אותה לו תהיה
אלא לחם הפנים יכול אף בחובות הבאות
שלא מחמת הרגל ברגל ת"ל' לבר ממכריו
על האבות מה מכרו האבות לו לזה אני
במשבתי ואתה בשבתך: בעצרת אומר לו
הילך וכו': איתמר רב אמר "סוכה ואח"כ
וזמן רבה בר בר חנה אמר זמן ואחר כך סוכה
רב אמר סוכה ואחר כך זמן חיונא דיומא
ערף רבה בר בר חנה אמר זמן ואחר כך
סוכה תדיר ושאינו תדיר תדיר קודם לימא
רב ורבה בר בר חנה בפלוגתא דבית שמאי

ובית הלל קמפלגז ד"ר^ד דברים שבין בית שמאי אומרים מברך על היום ואחר כך מברך על היין ואחר כך מברך על היום בית ואח"כ מברך על היין שהיום גורם ליין עין לא בא ובית הלל אומרים מברך על שהיין גורם לקידושא שתאמר ד"א ברכת תדירה תדיר ושאינו תדיר תדיר קודם לימא בר חנה דאמר כבית הלל אמר לך הלל עד כאן לא קאמרי בית הלל התם שתאמר אבל הכא אי לאו זמן מי לא אתא אמר לך אנא דאמרי אפילו לבית שמאי התם אלא שהיום גורם ליין שיבא אבל הכא זמן חנן בעצרת אומר לו הילך מצה הילך ומצה טפל וקתני הילך מצה והילך חמין תנאי היא דתניא הילך מצה הילך חמין הילך מצה דרש רב נחמן בר רב חסדא לא כך זמן אלא זמן ואחר כך סוכה ורב ששור ואחר כך זמן והלכתא סוכה ואחר כך זמן; קרבנות צבור: לאתויי מאי לאתויי פר העלם כוכבים: והוא מקריב את הכל: לאתויי מאי יום טוב הסמוך לשבת בין מלפניה בין לא בחילוק לחם הפנים יחל להיות יום אחד קבוע היה נוטל עשר חלות והמתעכב נוטל^ה הנכנס נוטל שש והיוצא נוטל שש רבי והיוצא נוטל חמש הנכנסין חולקין בצפון והיוצא בדרום ומבעתה קבועה וחלונה סתומה: גמ' אלימא לפניה יום טוב ראשון לאחריה יום החג אלא לפניה יום טוב אחרון לאחריה יום טובי מאחרי תיקנו רבנן מילתא כי היכי דנסי

וְרֹאשׁ מִצֵּיב נִדְר וְנִדְבָה הִיוּ שׁוֹפְרוֹת שֶׁם שׁוֹמְרֵינן צִהֵם מִשְׁמֶרֶת דְּרִמִּיָּה לְנִדְבָה וּמִסָּן לִקְחֵינן עֲשׂוֹת לְקִיץ הַמִּצְוָה. וְשֶׁמֶן קִיץ בְּגִמְרָה שֶׁחֵל יוֹ"ט אֲחֵרֵיהֶם דְּלֹא הִיוּ לֵיל שֶׁבִּת שֶׁבִּת הֵיוּ וְנִכְלָו לֵיל הַחֹלֶק בְּלֵיל הַפֶּסַח וְכֵן יוֹסֵף לֵב שֶׁמֶינן לְרֹאשׁ יוֹם אֶחָד לִפְסִיק בִּינֵיפֶסֶם. כִּגוֹן שֶׁחֵל יוֹ"ט רִאשׁוֹן בִּשְׁמֵרֵי הַמִּצְוָה בְּחִמְיָה צִבְחָה שֶׁכִּי יוֹכֵלִין לֵילָם מַעֲשֵׂה וְנִמְעָבֵד וְשֶׁם עֵשֶׂר וְחֹלְקֵינן אֶחָד בֵּין מַשְׁמֶרֶת לְחֹמֶשׁ הַיּוֹם אֶחָד בֵּין שְׁמֵרֵי שְׁמֵרֵי וְשֶׁבִּת עֲשִׂיָּה לְחֹמֶשֶׁרֶת כִּדְרָא דְרַב (ע"ב) כְּדִי שִׁירָא הַנִּנְמָנִן שֶׁהֲפֹון עֵיקֶר שֶׁהִי קִבְעוּ וְיִזְכְּרֵין לֵסֶל לְפִיקֵין שֵׁיט מִקְמוֹן אֶלֶל רֹחַ שְׁמֵרֵי עֵיקֶר: **יִגְלַג** יִמְרַפֵּר בְּגִמְרָה [סס]: **וְעִבְעָה קוֹבֵעָה**: כִּי טֻבְעִיהֶם יוֹם בֵּעַ וְהַטֻּבְעָה פְּתוּחָה מִלֵּךְ אֶחָד וְהַטֻּבְעָה לְתַעֲלֵם וְהַמְכִּיז וְהַמְכִּיז וְהַמְכִּיז וְהַמְכִּיז כְּדִי שֶׁתִּשְׁמַחֵם בְּשֶׁל אֲחֵרִים וְגַמְלָה הִוא שֶׁל הֵיכֵל שֶׁם גִּזְיוֹן אֵת קִטְיוֹן כְּדָתָן בְּחִסְתָּם מִדּוֹת

והמתעבב, כגון זה שפירשנו למעלה
מתעבב לחוג, שאינו יכול לילך ולו
נטל שש והיוצא נטל שש, ר' יהושע

(א) "נראה דהסבר כן אינו חיוני וי"ל כמו בעניינים כיון מוקדשין בה דמצינן בכל אית גמסו ופסדו אף אכילה בימא בה. (ב) נראה דל"ל קו"ד דתלמודא דמלכותה כ"ס וי"ה קמו בה דר וי". (ג) דלכרי דרביי משתרי החתומים היינו משתרי הימא ויטעל שמי הלוח לגד מה שטעל חלה חללה בעשר הלוח עם משתרי החתומים.